



# MONITORUL OFICIAL

## AL

### ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 807

PARTEA I  
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 16 august 2022

#### SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
<b>DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE</b>	
Decizia nr. 143 din 16 martie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (1) și (2) din Legea bugetului de stat pe anul 2018 nr. 2/2018 ....	2–6
Decizia nr. 323 din 19 mai 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 lit. a) tezele I—III și ale art. 23, cu referire la noțiunea (căile fluviale și auto) <i>județene</i> , din Legea nr. 44/1994 privind veteranii de război, precum și unele drepturi ale invalizilor și văduvelor de război .....	7–11
<b>ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE</b>	
1.620. — Ordin al ministrului dezvoltării, lucrărilor publice și administrației pentru aprobarea procedurii de restituire de către organele fiscale locale a sumelor de bani achitate până la data intrării în vigoare a Legii nr. 257/2022 privind stabilirea unor măsuri referitoare la executarea sancțiunilor contravenționale aplicate în temeiul art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129/2021 privind implementarea formularului digital de intrare în România, abrogată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2022 pentru abrogarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 129/2021 privind implementarea formularului digital de intrare în România .....	12–13
1.855. — Ordin al ministrului finanțelor privind procedura de aplicare a prevederilor art. 146 alin. (57) lit. e) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal .....	14–15
2.183. — Ordin al ministrului mediului, apelor și pădurilor pentru modificarea Ghidului de finanțare a Programului vizând educația și conștientizarea publicului privind gestionarea deșeurilor, aprobat prin Ordinul viceprim-ministrului, ministrul mediului, nr. 1.196/2018 .....	16

**DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE****CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 143**

din 16 martie 2022

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (1) și (2) din Legea bugetului de stat pe anul 2018 nr. 2/2018**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 41 alin. (1) și (2) din Legea bugetului de stat pe anul 2018 nr. 2/2018, excepție ridicată de Fondul Proprietatea — S.A. din București în Dosarul nr. 3.986/2/2018 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 156D/2019.

2. Dezbaterile au avut loc la data de 9 decembrie 2021, în prezența reprezentantului autorului excepției de neconstituționalitate, avocat Ciprian Donțiu din Baroul București, și cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu, și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 57 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 18 ianuarie 2022. La această dată, constatând că nu sunt prezenți toți judecătorii care au participat la dezbateri, Curtea, potrivit art. 58 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 47/1992, în temeiul art. 57 din Legea nr. 47/1992 și al art. 56 alin. (2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 27 ianuarie 2022, când, pentru aceleași motive și pentru aceleași temeiuri, a amânat pronunțarea pentru data de 23 februarie 2022. La această dată, constatând imposibilitatea constituirii cvorumului legal de ședință, în temeiul dispozițiilor art. 51 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 47/1992, a amânat pronunțarea pentru data de 9 martie 2022. La această dată, constatând că nu sunt prezenți toți judecătorii care au participat la dezbateri, potrivit art. 58 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 47/1992, în temeiul art. 57 din Legea nr. 47/1992 și ale art. 56 alin. (2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 16 martie 2022, când a pronunțat prezenta decizie.

**CURTEA,**

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 27 noiembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 3.986/2/2018, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (1) și (2) din Legea bugetului de stat pe anul 2018 nr. 2/2018**, excepție invocată de Fondul

Proprietatea — S.A. din București într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ, respectiv a unei hotărâri a Guvernului.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia arată, în esență, că prevederile legale criticate dau naștere unei contradicții legislative cu dispozițiile art. 264 alin. (1) din Codul de procedură fiscală care stabilesc o cu totul altă procedură pentru situația în care capitalul social al unei societăți, având statul ca acționar majoritar, se mărește cu valoarea obligațiilor fiscale incumbând respectivei societăți.

5. Astfel, atunci când statul dorește să intervină prin stingerea obligațiilor fiscale ale unei societăți al cărei acționar majoritar este, operațiunea nu se realizează printr-o procedură „clasică” de majorare a capitalului social prin aport în numerar, urmată de plata creanțelor fiscale, ci printr-o conversie în acțiuni a obligațiilor fiscale pe care statul intenționează să le stingă.

6. În acest sens, art. 264 din Codul de procedură fiscală reglementează, în detaliu, modalitatea de stingere a unei obligații fiscale prin conversia în acțiuni, atât din punctul de vedere al dreptului societar, stabilind obligativitatea acordării dreptului de preferință, valoarea la care se emit acțiunile și faptul că acțiunile revin ministerului de resort, cât și din punct de vedere fiscal, stabilind data de la care se suspendă executarea silită, moment de la care nu se mai datorează accesorii, precum și data la care se sting obligațiile fiscale.

7. Nu se poate accepta existența unui paralelism, reprezentat de opțiunea statului între cele două modalități, respectiv: (i) fie să facă o majorare de capital cu aport în numerar, din care societatea să achite apoi obligațiile fiscale, (ii) fie să facă o conversie în acțiuni a obligațiilor fiscale, parcurgând procedura prevăzută de art. 264 din Codul de procedură fiscală. Instituirea unei măsuri alternative la conversia obligațiilor fiscale în acțiuni creează impredictibilitate în privința procedurii care se va urma, încălcându-se principiul securității juridice.

8. Ca atare, dacă statul a luat decizia de a sprijini Compania Națională „Poșta Română” — S.A. prin stingerea datoriilor sale bugetare, prevederile criticate ar fi trebuit să stipuleze obligația adoptării unei hotărâri a Guvernului prin care să se aprobe conversia în acțiuni a obligațiilor fiscale, iar nu majorarea contribuției statului la capitalul social printr-un aport în numerar egal cu valoarea datoriilor bugetare.

9. Cea de-a doua modalitate evocată mai sus nu este prevăzută de Codul de procedură fiscală și, mai mult, nu este predictibilă față de scopul declarat al legiuitorului, respectiv acela de a ajuta Compania Națională „Poșta Română” — S.A. în depășirea dificultăților financiare, prin stingerea datoriilor sale bugetare.

10. Astfel, majorarea capitalului social urmată de plata creanțelor fiscale nu face decât să încarce și mai mult societatea, întrucât amână stingerea obligațiilor fiscale, cu consecința acumulării de accesorii suplimentare în sarcina Poștei Române. În această variantă, reglementată de art. 41 din Legea nr. 2/2018, creanțele fiscale se achită după finalizarea

procedurii de majorare și virării efective a sumei către societate. Până la acel moment, obligațiile fiscale vor acumula și mai multe accesorii, majorând suma restantă, iar societatea va putea fi executată silit.

11. Prin contrast, în cazul conversiei în acțiuni, societatea nu mai datorează accesorii de la data emiterii certificatului de atestare fiscală, conform art. 264 alin. (11) din Codul de procedură fiscală, iar orice executare silită pentru creanțele ce urmează a se stinge ca urmare a conversiei se suspendă de la momentul emiterii hotărârii Guvernului, conform alin. (12).

12. Modalitatea de stingere a obligațiilor fiscale prevăzută prin dispozițiile criticate dezavantajează și statul, întrucât presupune ca acesta să transfere societății o sumă de bani, cu titlu de aport în numerar, pe care să aștepte să o primească înapoi de la societate ulterior finalizării procedurii — cu titlu de creanțe bugetare.

13. În cazul conversiei obligațiilor fiscale în acțiuni, statul nu trebuie să mai aloce din bugetul său nicio sumă de bani pentru plata creanțelor fiscale, contribuția sa la capitalul social al companiei majorându-se, în mod direct, cu valoarea datoriilor bugetare. Astfel, stingerea creanțelor fiscale se realizează într-un termen mult mai scurt, ceea ce este atât în beneficiul organului fiscal, cât și al societății.

14. Ca atare, Compania Națională „Poșta Română” — S.A. este defavorizată față de companiile ale căror obligații fiscale sunt stinse prin metoda conversiei în acțiuni prevăzute de art. 264 din Codul de procedură fiscală, fără ca pentru această diferență de tratament să existe o justificare obiectivă și rezonabilă.

15. În speță, atingerea adusă dreptului de proprietate privată al Fondului Proprietatea constă în „diluarea” participației sale în cadrul Companiei Naționale „Poșta Română” — S.A., ca urmare a nerespectării procedurii conversiei obligațiilor fiscale în acțiuni, ceea ce a facilitat majorarea contribuției statului român la capitalul social al companiei cu o sumă mult mai mare decât valoarea efectivă a obligațiilor sale fiscale.

16. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal**, contrar dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu și-a exprimat opinia.

17. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

18. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

#### CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

19. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

20. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 41 alin. (1) și (2) din Legea bugetului de stat pe anul 2018 nr. 2/2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 4 din 3 ianuarie 2018, potrivit cărora: „(1) *Cu suma de 170.000 mii lei prevăzută în bugetul Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale la capitolul 85.01 «Comunicații», titlul 72 «Active financiare», alineatul 72.01.01 «Participare la capitalul social al societăților comerciale»*

*ministerul poate majora contribuția statului la capitalul social al Companiei Naționale «Poșta Română» — S.A. proporțional cu cota de participare deținută, iar ceilalți acționari pot participa la majorarea capitalului social proporțional cu cota de participare deținută, cu respectarea prevederilor Legii societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Participarea statului român, reprezentat prin Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale la majorarea capitalului social al Companiei Naționale «Poșta Română» — S.A. se va aproba prin hotărâre a Guvernului.*

(2) *Suma prevăzută la alin. (1) se virează de către Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale, după parcurgerea procedurilor în domeniul ajutorului de stat, Companiei Naționale «Poșta Română» — S.A. într-un cont de disponibil deschis la Trezoreria Statului și se utilizează pentru achitarea datoriilor restante la bugetul general consolidat.*”

21. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) privind statul de drept, art. 1 alin. (5) în componenta sa privind principiul securității raporturilor juridice, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii, art. 44 alin. (1)—(3) privind proprietatea, art. 135 alin. (2) lit. a) privind economia, coroborat cu art. 45 — *Libertatea economică*, și în art. 136 alin. (5) privind proprietatea. Se mai invocă art. 1 privind protecția proprietății din primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

22. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autorul excepției apreciază că prevederile legale criticate reprezintă un caz de paralelism legislativ și că sunt de natură să îi aducă prejudicii prin încălcarea dreptului de proprietate. Astfel, prin majorarea capitalului social al Companiei Naționale „Poșta Română” — S.A. cu o sumă mult mai mare decât cea rezultată din obligațiile fiscale principale restante, autorul excepției este pus în situația în care, dacă vrea să își păstreze cota de participație, este nevoit să participe cu o sumă considerabilă de bani. În situația în care s-ar fi făcut conversia obligațiilor fiscale în acțiuni, potrivit art. 264 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, autorul excepției de neconstituționalitate sugerează că pierderile financiare ar fi fost mult mai mici.

23. Curtea reține că, în acest dosar, critica principală este legată de faptul că legiuitorul a elaborat norme speciale în scopul de a sprijini Compania Națională „Poșta Română” — S.A., deși exista un cadru legal prevăzut de Codul de procedură fiscală.

24. Astfel, dispozițiile legale criticate au, în final, drept obiectiv recapitalizarea Companiei Naționale „Poșta Română” — S.A. care este o companie de interes public, cu capital majoritar de stat. Prin dispozițiile legale criticate, legiuitorul a ales soluția legislativă care să permită continuarea activității Companiei Naționale „Poșta Română” — S.A. în condiții optime, adică nu numai o suplimentare echivalentă cu valoarea datoriilor fiscale, ci și sume suplimentare care să îi permită continuarea în fapt a exercitării activității.

25. De altfel, există o deosebire esențială între cele două categorii de dispoziții legale. Cadrul legal prevăzut de Codul de procedură fiscală este mult mai restrictiv. Astfel, el se referă doar la conversia obligațiilor fiscale în acțiuni. Or, art. 210 alin. (1) din Legea societăților nr. 31/1990, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, la care face referire art. 41 alin. (1) din Legea nr. 2/2018 prevede: „*Capitalul social se poate mări prin emisiunea de acțiuni noi sau prin majorarea valorii nominale a acțiunilor existente în schimbul unor noi aporturi în numerar și/sau în natură.*” Așadar, Legea nr. 2/2018 prevede majorarea capitalului social, prin aport în numerar, majorând valoarea nominală a acțiunilor existente.

26. Din analiza art. 2 al Hotărârii Guvernului nr. 38/2018 privind participarea statului român, reprezentat prin Ministerul

Comunicațiilor și Societății Informaționale, la majorarea capitalului social al Companiei Naționale „Poșta Română” — S.A., publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 128 din 9 februarie 2018, reiese că această majorare de capital social a fost decisă prin emiterea unui număr de 226.666.667 de acțiuni, cu o valoare nominală de 1 leu, fără aprobarea unei prime de emisiuni și cu oferirea spre subscriere a unui număr de 56.666.667 de acțiuni acționarului minoritar, corespunzător cotei de participare deținute în societate.

27. Așadar, statul român nu a avut în vedere majorarea capitalului social al Companiei Naționale „Poșta Română” — S.A. prin majorarea valorii nominale a acțiunilor și cu oferirea spre subscriere a unui număr de acțiuni acționarului minoritar, corespunzător cotei sale de participare deținute în societate, ci emiterea de acțiuni suplimentare (modalitate acoperită de Legea societăților nr. 31/1990).

28. O altă deosebire, care este foarte importantă de făcut, este legată de faptul că prevederea legală criticată se referă la utilizarea sumei aduse ca aport pentru achitarea datoriilor restante la bugetul general consolidat. Codul de procedură fiscală, la care se raportează autorul excepției de neconstituționalitate, prevede opțiunea conversiei în acțiuni a obligațiilor fiscale principale administrate de organul fiscal central reprezentând impozite, taxe, contribuții sociale obligatorii și alte sume datorate bugetului general consolidat, inclusiv amenzile de orice fel care se fac venit la bugetul de stat, precum și obligațiile fiscale accesorii, datorate și neachitate, cu excepția obligațiilor fiscale principale cu reținere la sursă și a accesoriilor aferente acestora și obligațiile fiscale către fondul de risc ca urmare a împrumuturilor interne și externe garantate de stat și a subîmprumuturilor acordate ca urmare a contractării de împrumuturi interne și externe de către stat. Așadar, în timp ce Codul de procedură fiscală prevede o serie de excepții importante, Legea nr. 2/2018 nu distinge între categoriile de obligații fiscale. Astfel, interesul adoptării art. 41 din Legea nr. 2/2018 este legat de această deosebire foarte importantă (adică să fie incluse obligațiile fiscale principale cu reținere la sursă și accesoriile aferente acestora, precum și obligațiile fiscale către fondul de risc ca urmare a împrumuturilor interne și externe garantate de stat și a subîmprumuturilor acordate ca urmare a contractării de împrumuturi interne și externe de către stat.)

29. În consecință, prevederile art. 264 alin. (14) din Codul de procedură fiscală nu impun obligația ca această capitalizare a Companiei Naționale „Poșta Română” — S.A. să se realizeze exclusiv prin procedura conversiei în acțiuni a obligațiilor fiscale, ci lasă la aprecierea statului, care este acționar majoritar (75%) cu privire la această modalitate/cale, firește în condițiile legii și cu respectarea procedurilor privind ajutorul de stat. Ca atare, cele două dispoziții legale au finalități, scopuri și modalități de aplicare diferite. În consecință, nu se poate pune problema încălcării principiului securității juridice atât timp cât cele două dispoziții legale nu sunt identice și/sau recurente, statul având dreptul, în calitatea sa de acționar majoritar să decidă politica fiscală aplicabilă. Mai mult decât atât, art. 264 din Codul de procedură fiscală reprezintă o normă specială de procedură, prin raportare la Legea nr. 31/1990, care conține dispoziții de drept comun în materia majorării capitalului social.

30. Autorul excepției de neconstituționalitate a arătat că, în cazul conversiei în acțiuni a obligațiilor fiscale, societatea nu mai datorează accesorii, conform art. 264 alin. (11) din Codul de procedură fiscală, de la data emiterii certificatului de atestare fiscală, iar orice executare silită pentru creanțele ce urmează a se stinge ca urmare a conversiei se suspendă de la momentul emiterii hotărârii Guvernului, conform alin. (12) al aceluiași articol. În schimb, în modalitatea reglementată prin art. 41 din Legea nr. 2/2018, datoriile bugetare urmează a se achita abia ulterior finalizării procedurii de majorare și virării efective a sumei

aduse ca aport. În final, susține faptul că este evident că, până la acel moment, obligațiile fiscale ale Poștei Române vor continua să acumuleze accesorii, majorând suma restantă, iar societatea poate oricând să fie executată silit.

31. Însă, Curtea reține că procedura conversiei în acțiuni prevăzută de art. 264 din Codul de procedură fiscală nu este obligatorie pentru statul român, alin. (1) al articolului menționat folosind expresia „se poate aproba, în condițiile legii și cu respectarea procedurilor privind ajutorul de stat”. Statul a ales ca, într-un caz punctual, să apeleze la o procedură specială prevăzută de Legea nr. 2/2018, iar din momentul în care procedura prevăzută de legea menționată este parcursă, toate dobânzile și penalitățile de întârziere încetează să mai curgă.

32. Curtea constată că între cele două soluții legislative comparate de autorul excepției de neconstituționalitate nu există incompatibilitate, ele vizând situații juridice diferite. Așadar, soluția legislativă prevăzută de legea criticată are un scop distinct față de cea prevăzută de Codul de procedură fiscală. Aceasta este opțiunea legiuitorului, fiind în concordanță cu prevederile constituționale invocate.

33. Așadar, în ceea ce privește faptul că reglementarea criticată ar institui paralelisme legislative, Curtea reține că această reglementare nu se suprapune cu dispozițiile din Codul de procedură fiscală care să determine situații de incoerență și instabilitate legislativă, ci, mai degrabă, între cele două reglementări există un raport de la diferență specifică la gen proxim. De altfel, în jurisprudența sa, Curtea a afirmat constant că, în exercitarea controlului de constituționalitate, are competența de a se pronunța asupra constituționalității legilor și ordonanțelor criticate prin raportare la dispozițiile sau principiile consacrate de Legea fundamentală, iar nu de a corobora sau corela diversele acte normative ce fac parte din dreptul intern. Curtea a mai constatat că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestui text cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, iar nu compararea prevederilor mai multor legi sau texte legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel s-ar ajunge, inevitabil, la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele. Rezultă, deci, că într-o astfel de situație nu se pune în discuție o chestiune privind constituționalitatea, ci o simplă contrarietate între norme legale din același domeniu, coordonarea legislației în vigoare fiind de competența autorității legiuitoare (a se vedea Decizia nr. 126 din 10 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 16 iunie 2020, Decizia nr. 105 din 25 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 8 mai 2020, Decizia nr. 6 din 14 ianuarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 7 februarie 2003). În aceste condiții, nu se poate reține încălcarea art. 1 alin. (5) în componenta sa privind calitatea legii din Constituție.

34. În ceea ce privește criticile referitoare la respectarea dreptului de proprietate, Curtea reține că drepturile acționarului minoritar sunt avute în vedere, prevederile art. 41 alin. (1) din Legea nr. 2/2018 stipulând că trebuie respectate dispozițiile Legii societăților nr. 31/1990. Astfel, potrivit dispozițiilor art. 212 alin. (1) din Legea nr. 31/1990, societatea pe acțiuni își va putea majora capitalul social, cu respectarea dispozițiilor prevăzute pentru constituirea societății.

35. De asemenea, potrivit art. 113 lit. f) din Legea nr. 31/1990, adunarea generală extraordinară se întrunește ori de câte ori este necesar a se lua o hotărâre pentru majorarea capitalului social, iar pentru validitatea deliberărilor se impune respectarea art. 115 din aceeași lege.

36. Trebuie precizat că exercițiul atribuției prevăzute de art. 113 lit. f) poate fi delegat consiliului de administrație sau administratorului unic prin actul constitutiv sau prin hotărâre a adunării generale extraordinare.

37. Având în vedere dispozițiile art. 110 alin. (1) din Legea nr. 31/1990, potrivit cărora adunările generale sunt ordinare și extraordinare, Curtea reține că prevederile art. 132 privind hotărârile luate de adunarea generală și cele ale art. 133 privind suspendarea acestora sunt aplicabile inclusiv hotărârilor adunărilor generale extraordinare ale acționarilor. Cu alte cuvinte, pentru a fi opozabile terților, hotărârile adunării generale extraordinare vor fi depuse în termen de 15 zile la oficiul registrului comerțului, spre a fi menționate în registru și publicate în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a. În cazul în care aceste hotărâri implică modificarea actului constitutiv, se va putea publica numai actul adițional cuprinzând textul integral al clauzelor modificate. Ele nu vor putea fi executate mai înainte de aducerea la îndeplinire a acestor formalități.

38. Hotărârile luate de adunarea generală extraordinară în limitele legii sau actului constitutiv sunt obligatorii chiar pentru acționarii care nu au luat parte la adunare ori au votat contra. Hotărârile adunării generale extraordinare contrare legii sau actului constitutiv pot fi atacate în justiție, în termen de 15 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, de oricare dintre acționarii care nu au luat parte la adunarea generală sau care au votat contra și au cerut să se insereze aceasta în procesul-verbal al ședinței. Când se invocă motive de nulitate absolută, dreptul la acțiune este imprescriptibil, iar cererea poate fi formulată și de orice persoană interesată.

39. Așadar, în fapt, au fost respectate condițiile prevăzute de dreptul comun, respectiv Legea societăților nr. 31/1990. În aceste condiții au fost prevăzute toate garanțiile legale astfel încât dreptul de proprietate al acționarilor minoritari să nu fie încălcat. Dispozițiile legale criticate sunt aplicabile acționarilor aflați în aceeași situație juridică, astfel încât Curtea nu poate reține încălcarea principiului egalității în fața legii.

40. În prezentul dosar, a fost solicitată documentația privind ajutorul de stat, documentație deținută de Consiliul Concurenței și care a fost transmisă de acesta în data de 18 ianuarie 2022. Din documentație reiese faptul că instituția menționată a indicat Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale trei căi de urmat în parcurgerea procedurilor legate de ajutorul de stat, iar varianta agreată a fost cea de realizare a măsurii de capitalizare a Companiei Naționale „Poșta Română” — S.A. fără transmiterea documentației la Comisia Europeană, varianta considerată cea mai rapidă, având în vedere că beneficiarul (Compania Națională „Poșta Română” — S.A.) nu dobândește un avantaj competitiv pe care nu l-ar putea obține în condiții normale de piață, *măsura neîndeplinind condițiile cumulative pentru a fi considerată ajutor de stat*.

41. Ca atare, raționamentul care a stat la baza majorării de capital l-a reprezentat concluzia raportului unei societăți de consultanță cu privire la randamentul planului de afaceri propus de Compania Națională „Poșta Română” — S.A., din perspectiva definiției cu care operează art. 2 lit. h<sup>1</sup>) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2014 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat, precum și pentru modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 893 din 9 decembrie 2014, care definește avantajul economic.

42. Practic, în contextul litigiului din dosarul de fond, aceste aspecte legate de respectarea legislației în domeniu țin de interpretarea și aplicarea legii de către instanțele judecătorești, excedând competenței Curții Constituționale.

43. În ceea ce privește critica potrivit căreia dispozițiile legale criticate legiferează dreptul statului de a diminua participarea procentuală a Fondului Proprietatea — S.A., determinând o afectare substanțială a dreptului de proprietate al acestuia din urmă (prin „diluarea” cotei sale de participare), Curtea reține că dispozițiile criticate nu trebuie considerate ca „o privare de bunuri”, ci, mai degrabă, ca o ingerință în dreptul la respectarea bunurilor autorului excepției de neconstituționalitate, în sensul primei teze a art. 1 din primul Protocol la Convenție. Nu este o privare de bunuri, întrucât Fondul Proprietatea — S.A. avea posibilitatea să participe la mărirea capitalului social, în conformitate cu prevederile din Legea societăților nr. 31/1990, proporțional cu cota de participare deținută.

44. Curtea constată că această ingerință este prevăzută de lege, în sensul art. 1 din primul Protocol la Convenție, și că urmărește un scop de utilitate publică, și anume menținerea activității unei societăți de interes general, respectiv Compania Națională „Poșta Română” — S.A.

45. În continuare, Curtea reține că orice ingerință în dreptul la proprietate poate fi justificată numai de o cauză de utilitate publică sau interes general. În această privință, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut constant că, datorită unei cunoașteri directe a propriei societăți și a necesităților acesteia, autoritățile naționale se află, în principiu, într-o poziție mai adecvată decât instanța internațională pentru a stabili ce anume este „de utilitate publică”. În consecință, în cadrul mecanismului de protecție creat de Convenție, este de competența acestora să se pronunțe primele cu privire la existența unei probleme de interes general. Prin urmare, beneficiază, în această privință, de o anumită marjă de apreciere, ca și în alte domenii asupra cărora funcționează garanțiile Convenției. În plus, noțiunea de „utilitate publică” este o noțiune amplă în sine. Considerând normal ca legiuitorul să dispună de o mare libertate în conducerea unei politici economice și sociale, Curtea respectă modul în care acesta percepe imperatiile „utilității publice”, cu excepția cazului în care raționamentul său se dovedește în mod vădit lipsit de orice temei rezonabil [Hotărârea din 12 februarie 2003, pronunțată în Cauza *Zvolský și Zvolská împotriva Republicii Ceha*, paragraful 67; Decizia din 6 decembrie 2011, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauzele conexe *Felicia Mihăieș împotriva României și Adrian Gavril Senteș împotriva României* (cererile nr. 44.232/11 și nr. 44.605/11), paragraful 19].

46. Totodată, astfel cum a statuat și instanța europeană, o măsură care reprezintă o ingerință în dreptul la respectarea bunurilor trebuie să păstreze un „echilibru just” între cerințele de interes general ale comunității și imperatiile apărării drepturilor fundamentale ale individului. Astfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit că trebuie să existe un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul vizat de orice măsură prin care o persoană este privată de proprietatea sa. Curtea de la Strasbourg, controlând totodată respectarea acestei cerințe, îi recunoaște statului o largă marjă de apreciere atât pentru a alege modalitățile de punere în aplicare, cât și pentru a hotărî dacă consecințele acestora sunt motivate, în interesul general, de preocuparea de a atinge obiectivul legii în cauză [Decizia din 6 decembrie 2011, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauzele conexe *Felicia Mihăieș împotriva României și Adrian Gavril Senteș împotriva României* (cererile nr. 44.232/11 și 44.605/11), paragraful 20].

47. În lumina celor statuate de instanța europeană, Curtea constată că măsura criticată nu este arbitrară, întrucât ea vizează pe toți acționarii Companiei Naționale „Poșta Română” — S.A.

(în fapt, este vorba de statul român și de Fondul Proprietatea — S.A.). Astfel, Curtea reține că măsura criticată de autoarea excepției de neconstituționalitate se înscrie în limitele marjei de apreciere a statului, permițând menținerea unui echilibru just între interesele în cauză. Capitalizarea prevăzută de dispozițiile legale criticate este de natură să asigure Poștei Române evitarea insolvenței sau chiar a falimentului.

48. În ceea ce privește invocarea încălcării dispozițiilor constituționale ale art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a), coroborate cu cele ale art. 45, Curtea constată că nici această critică nu poate fi reținută. Prin Decizia nr. 566 din 20 decembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 155 din 22 februarie 2005, Curtea a statuat că dispozițiile art. 135 din Constituție privind economia trebuie interpretate sistematic și prin luarea în considerare a finalității lor, fără a se absolutiza una dintre obligațiile ce revin statului conform alin. (2) al acestui articol, până la înlăturarea celorlalte obligații la fel de importante. Astfel, prevederile constituționale ale art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a) trebuie interpretate și aplicate în concordanță cu cele ale alin. (2) lit. b) al aceluiași articol, care prevăd obligația statului de a proteja interesele naționale în activitatea economică, financiară și valutară.

49. Pronunțând Decizia nr. 1.533 din 28 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 20 decembrie 2011, Curtea a reținut că dispozițiile art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituție, potrivit cărora statul are obligația să asigure protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară, se traduc prin obligația constituțională a statului de a veghea la protejarea intereselor sus-menționate în vederea asigurării stabilității sale economice și financiare.

50. În continuare, Curtea a statuat că drepturile fundamentale consacrate prin Constituție nu au o existență

abstractă, ele exercitându-se în corelare și coroborare cu celelalte prevederi constituționale. Această interdependență funcțională determină atât cadrul în care aceste drepturi se exercită, cât și conținutul material concret al acestora. A nu lua în considerare prevederile art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituție ar echivala cu convertirea unor drepturi esențialmente normative de natură constituțională în concepte filosofice abstracte. Prin urmare, drepturile fundamentale sunt influențate de principiile de bază care călăuzesc însăși existența statului, iar conținutul lor normativ ține cont de această situație. Desigur, numai Curtea Constituțională este competentă să aprecieze asupra acestui conținut, întrucât este garantul supremației Constituției și unica autoritate de jurisdicție constituțională din România [a se vedea în acest sens art. 142 alin. (1) din Constituție, precum și art. 1 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992]. De asemenea, conținutul drepturilor și libertăților fundamentale astfel stabilit determină însuși nivelul de protecție pe care Constituția îl garantează acestora.

51. Astfel, în cazul de față, rațiunea pe care actul normativ se întemeiază face ca reglementarea legală dedusă controlului de constituționalitate să ofere cadrul juridic necesar protejării intereselor naționale în activitatea economică și financiară, în concordanță cu exigența prevăzută de art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituție [a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 272 din 23 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 564 din 4 septembrie 2013].

52. În aceste condiții, pentru toate argumentele de mai sus, Curtea constată că nu sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5), ale art. 16 alin. (1), ale art. 44 alin. (1)—(3), ale art. 135 alin. (2) lit. a), coroborat cu cele ale art. 45, și nici cele ale art. 136 alin. (5).

53. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Fondul Proprietatea — S.A. din București în Dosarul nr. 3.986/2/2018 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 41 alin. (1) și (2) din Legea bugetului de stat pe anul 2018 nr. 2/2018 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 martie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

pentru prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**,

în temeiul art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, semnează

**MARIAN ENACHE**

Magistrat-asistent,  
**Fabian Niculae**

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

## DECIZIA Nr. 323

din 19 mai 2022

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 lit. a) tezele I—III și ale art. 23, cu referire la noțiunea (căile fluviale și auto) *județene*, din Legea nr. 44/1994 privind veteranii de război, precum și unele drepturi ale invalizilor și văduvelor de război**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cosmin-Marian Văduva	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel-Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 lit. a) tezele I—III și ale art. 23 alin. 2 teza a doua, cu referire la noțiunea (căile fluviale și auto) *județene*, din Legea nr. 44/1994 privind veteranii de război, precum și unele drepturi ale invalizilor și văduvelor de război, excepție ridicată de Societatea Lyk — S.R.L. din Botoșani în Dosarul nr. 264/39/2017/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.176D/2020.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru autoarea excepției de neconstituționalitate, domnul avocat Răzvan Enciu din Baroul Iași, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 1.277D/2020, nr. 1.371D/2020, nr. 1.626D/2020 și nr. 971D/2021, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 lit. a) tezele I—III și ale art. 23 alin. 2 teza a doua, cu referire la noțiunea (căile fluviale și auto) *județene*, din Legea nr. 44/1994, excepție ridicată de Societatea Rvg Speed — S.R.L. din Iași în Dosarul nr. 155/39/2018/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, a dispozițiilor art. 16 lit. a) tezele I—III și ale art. 23 teza a doua din Legea nr. 44/1994, excepție ridicată de Societatea Trans Nicolaescu — S.R.L. din Costișa, județul Suceava, în Dosarul nr. 844/39/2017/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, a dispozițiilor art. 16 lit. a) tezele I—III și ale art. 23 alin. 2 din Legea nr. 44/1994, excepție ridicată de Societatea Pris Com Univers — S.R.L. din Flămânzi, județul Botoșani, în Dosarul nr. 512/39/2017/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, precum și a dispozițiilor art. 16 lit. a) tezele I—III și ale art. 23 alin. 2 teza a doua din Legea nr. 44/1994, excepție ridicată de Societatea Transmeridian — S.R.L. din Rădăuți, județul Suceava, în Dosarul nr. 5.677/86/2017\*/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal se prezintă, pentru autoarele Societatea Rvg Speed — S.R.L. și Societatea Pris Com Univers — S.R.L., domnul avocat Răzvan Enciu, cu împuterniciri avocațiale depuse la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 1.277D/2020, nr. 1.371D/2020, nr. 1.626D/2020 și nr. 971D/2021 la Dosarul nr. 1.176D/2020. Reprezentantul autoarelor excepțiilor de neconstituționalitate și cel al Ministerului Public sunt de acord cu măsura conexării. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 1.277D/2020, nr. 1.371D/2020, nr. 1.626D/2020 și nr. 971D/2021 la Dosarul nr. 1.176D/2020, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autoarelor excepției de neconstituționalitate care, în esență, reiterează susținerile din motivarea excepției de neconstituționalitate, așa cum a fost ridicată în fața instanței de judecată. Arată că se încalcă art. 135 alin. (1) și (2) și art. 16 alin. (1) din Constituție. Astfel, se creează o discriminare între două categorii de operatori de transport prin crearea unui avantaj nejustificat operatorilor de transport feroviar care au dreptul de a transporta toate categoriile de beneficiari ai Legii nr. 44/1994 pe întreg teritoriul țării. În schimb, operatorii de transport rutier pot să ofere servicii unui număr mai redus de beneficiari ai Legii nr. 44/1994, respectiv doar veteranilor de război din mediul rural și doar în interiorul județului în care domiciliază. Acest avantaj reprezintă un caz clar de *ajutor de stat*, în sensul acestei noțiuni din art. 107 alin. (1) și (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

7. Se încalcă și art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece se creează o discriminare pe criteriul domiciliului veteranilor de război. Cei cu domiciliul în mediul rural au dreptul doar la jumătate dintre călătoriile la care au dreptul cei care au domiciliul în afara mediului rural. Pentru a ajunge într-un alt județ decât cel de domiciliu trebuie să folosească unul dintre cele 12 tichete gratuite acordate pentru transport rutier până la o localitate cu cale ferată, urmând ca, ulterior, să folosească un al doilea tichet pentru a ajunge la destinație. Cu alte cuvinte, veteranul cu domiciliul în mediul rural trebuie să folosească două tichete, spre deosebire de cel cu domiciliul în afara mediului rural, care trebuie să folosească doar un tichet.

8. Un al doilea criteriu de discriminare reiese din faptul că veteranii din mediul rural au posibilitatea de a alege modul de călătorie, în vreme ce ceilalți pot utiliza doar căile feroviare.

9. În final, arată că dispoziția criticată este inspirată dintr-o reglementare adoptată în anul 1990, când economia României nu era o economie de piață și, ca atare, nu este compatibilă cu

prevederile art. 135 alin. (1) din Legea fundamentală care stabilesc că România este economie de piață.

10. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii în sensul că pretinsa încălcare a libertății economice, că scopul Legii nr. 44/1994 nu a fost acela de a crea un avantaj economic unor societăți comerciale, ci de a acorda un beneficiu veteranilor de război sau văduvelor de război.

11. Cu referire la pretinsa încălcare a art. 16 alin. (1) din Constituție, niciuna dintre autoarele excepției nu se află în situația beneficiarilor Legii nr. 44/1994 pentru a se prevala de acest text constituțional. De aceea, sub acest aspect, excepția de neconstituționalitate trebuie respinsă ca inadmisibilă.

12. Având cuvântul în replică, reprezentantul convențional al autoarelor excepției de neconstituționalitate arată că, urmărind să acorde un beneficiu anumitor categorii de persoane, legiuitorul a ajuns să instituie o discriminare indirectă a operatorilor economici pe căile de transport rutier.

#### CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

13. Prin încheierile din 2 iulie 2020 și 20 mai 2020, pronunțate în dosarele nr. 264/39/2017/a1 și nr. 155/39/2018/a1, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 lit. a) tezele I—III și ale art. 23 alin. 2 teza a doua, cu referire la noțiunea (căile fluviale și auto) județene, din Legea nr. 44/1994 privind veteranii de război, precum și unele drepturi ale invalizilor și văduvelor de război.** Excepția constituie obiectul dosarelor Curții nr. 1.176D/2020 și 1.277D/2020.

14. Prin Încheierea din 28 iulie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 844/39/2017/a1, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 lit. a) tezele I—III și ale art. 23 alin. 2 teza a doua din Legea nr. 44/1994.** Excepția constituie obiectul dosarului Curții nr. 1.371D/2020.

15. Prin Încheierea din 8 iulie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 512/39/2017/a1, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 lit. a) tezele I—III și ale art. 23 alin. 2 din Legea nr. 44/1994.** Excepția constituie obiectul dosarului Curții nr. 1.626D/2020.

16. Prin Încheierea din 4 martie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 5.677/86/2017\*/a1, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 lit. a) tezele I—III și ale art. 23 alin. 2 teza a doua din Legea nr. 44/1994.** Excepția constituie obiectul dosarului Curții nr. 971D/2021.

17. Excepția a fost ridicată de Societatea Lyk — S.R.L. din Botoșani, Societatea Rvg Speed — S.R.L. din Iași, Societatea Trans Nicolaescu — S.R.L. din Costișa, județul Suceava, Societatea Pris Com Univers — S.R.L. din Flămânzi, județul Botoșani, și de Societatea Transmeridian — S.R.L. din Rădăuți, județul Suceava, în cauze având ca obiect contestație act administrativ fiscal.

18. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată că prevederile criticate sunt contrare principiului clarității și previzibilității legii. Astfel, deși prevederile criticate din conținutul

art. 16 din Legea nr. 44/1994 nu disting între transportul local, județean sau intrajudețean, conform art. 23 din aceeași lege Ministerul Finanțelor achită direct aceste costuri către Ministerul Transportului și Infrastructurii. Din interpretarea coroborată a prevederilor criticate rezultă că din cauza faptului că se decontează doar cheltuielile de călătorie efectuate intrajudețean, beneficiarii Legii nr. 44/1994 ar putea călători gratuit cu mijloacele de transport auto doar în regim județean. Ca atare, principiul securității juridice este încălcat întrucât există o contradicție între dispoziții ale aceluiași act normativ. În aceste condiții, apreciază autoarele, în temeiul art. 53 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, ar trebui să se țină seama cu prioritate de prevederile art. 16 din Legea nr. 44/1994, având în vedere că acestea fac parte din reglementarea de fond cuprinsă în această lege, în vreme ce art. 23 din Legea nr. 44/1994 are natura unei norme procedurale, prin care se dispune cu privire la aplicarea actului normativ.

19. Cu referire la încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție, autoarele excepției menționează, în prealabil, că au calitatea de a invoca acest standard constituțional, având în vedere că beneficiarii Legii nr. 44/1994 își exercită dreptul la liberă circulație reglementat de art. 25 din Constituție prin intermediul operatorilor de transport. Mai arată că, în măsura în care beneficiarii Legii nr. 44/1994 ar dori să călătorească pe trasee interjudețene, aceștia s-ar vedea obligați să efectueze călătoria pe calea ferată, decontarea călătoriei pe mijloacele de transport auto fiind limitată, indirect, la traseele județene. Limitarea călătoriilor pentru această categorie de veterani doar la nivelul județului, în ipoteza în care aceștia optează să efectueze călătoria cu mijloace de transport auto, creează un tratament diferit față de celelalte categorii de veterani de război, beneficiari ai Legii nr. 44/1994.

20. Mai departe, se arată că beneficiarii Legii nr. 44/1994 se găsesc într-o situație similară cu beneficiarii Decretului-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, în sensul că statul a înțeles să acorde facilitățile la transport în favoarea persoanelor expres prevăzute de cele două acte normative, situații care nu se deosebesc în mod obiectiv și rezonabil. Ca atare, nu se justifică un tratament juridic diferit.

21. Autoarele arată că, spre deosebire de operatorii de transport feroviar care sunt îndreptățiți să presteze servicii de transport pe întreg teritoriul țării în favoarea tuturor beneficiarilor Legii nr. 44/1994, atât în cadrul aceluiași județ, cât și între localități din județe diferite, operatorii de transport rutier au dreptul de a oferi servicii doar beneficiarilor care domiciliază în mediul rural și doar prin servicii de transport județean (între localități situate în același județ), deoarece doar în acest caz costul serviciului de transport le va fi decontat de la bugetul de stat. Din cauza acestei reglementări transportatorii feroviari beneficiază de un avantaj neconcurențial față de transportatorii rutieri, interzis de art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Constituție. În plus, transportatorii feroviarii sunt, în fapt, beneficiarii unui veritabil ajutor de stat, incompatibil cu piața internă, așa cum este definit de art. 107 alin. (2) lit. a), raportat la art. 107 alin. (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, potrivit interpretării date acestora de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene. Autoarele excepției oferă, în continuare, temeiuri care să susțină concluzia că reglementarea criticată îndeplinește



toate condițiile prevăzute de reglementarea Uniunii Europene referitoare la natura ajutorului de stat.

22. Mai departe, autoarele susțin că, deși verificarea compatibilității unei norme de drept intern în raport cu normele de drept european nu intră în competența Curții Constituționale, norma europeană poate constitui o normă interpusă celei de referință, în măsura în care are relevanță constituțională și este suficient de clară, precisă și neechivocă prin ea însăși (a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 668 din 18 mai 2011). În cauza de față, norma de drept europeană invocată respectă aceste exigențe pentru a putea fi considerată normă de drept interpusă în controlul de constituționalitate a prevederilor criticate prin prezenta excepție.

23. În sfârșit, se mai arată că prevederile criticate au fost adoptate într-un moment în care în România nu exista economie de piață, serviciile de transport, deopotrivă feroviar și rutier, fiind furnizate de către întreprinderi ale statului. Într-un astfel de context, acordarea de drepturi exclusive anumitor întreprinderi nu era criticabilă, așa cum este criticabilă o astfel de măsură în prezent când în România este economie de piață.

24. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal**, în dosarele Curții nr. 1.176D/2020 și nr. 971D/2021, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

25. În Dosarul Curții nr. 1.277D/2020, instanța judecătorească apreciază că excepția este întemeiată, deoarece limitează dreptul beneficiarilor legii care locuiesc în mediul rural de a călători gratuit numai pe căi de transport auto județene. Dreptul exclusiv de care beneficiază întreprinderile de transport feroviar de a presta servicii de transport pe raza întregii țări în favoarea beneficiarilor Legii nr. 44/1994 și de a încasa de la bugetul de stat contravaloarea acestor servicii este de natură să le creeze un avantaj neconcurențial în raport cu operatorii de transport rutier cu care concurează pe aceeași piață.

26. În Dosarul Curții nr. 1.371D/2020, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată și precizează, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, că, atunci când excepția nu a fost ridicată din oficiu, nu este obligatorie motivarea acesteia, invocând art. 29 din Legea nr. 47/1992.

27. În Dosarul Curții nr. 1.626D/2020, apreciază că prevederile legale criticate nu pot conduce, prin ele însele, la instituirea unor privilegii de natură să împiedice concurența loială pe piața operatorilor de transport persoane. Motivele invocate de intimata reclamantă cu privire la dreptul operatorilor de transport rutier de a presta serviciile lor veteranilor și văduvelor de război vizează de fapt aspecte de interpretare și aplicare în concret a Legii nr. 44/1994, împrejurări ce urmează a fi verificate de instanța de contencios administrativ prin raportare la ansamblul prevederilor legale care au incidență în materie.

28. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

29. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

#### CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului legal prezent și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la

prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

30. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit prevederilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

31. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 16 lit. a) tezele I—III și ale art. 23, cu referire la noțiunea (căile fluviale și auto) *județene*, din Legea nr. 44/1994 privind veteranii de război, precum și unele drepturi ale invalizilor și văduvelor de război, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 783 din 28 octombrie 2002, care au următorul conținut:

— Art. 16 lit. a): „(1) *Veteranii de război și vădulele de război beneficiază și de următoarele drepturi: a) câte 12 călătorii gratuite, dus-întors, sau 24 de călătorii simple, în cursul unui an calendaristic, la clasa I pe calea ferată, la tren de orice rang, pentru marii mutilați, pentru invalizii de război, precum și pentru veteranii de război decorați cu ordine și medalii de război.*

*Veteranii de război decorați cu Medalia «Crucea comemorativă a celui de-al doilea război mondial, 1941—1945», cei nedecorați, precum și vădulele de război au dreptul, în cursul unui an calendaristic, la 6 călătorii interne gratuite, dus-întors, sau la 12 călătorii simple pe calea ferată, la tren de orice rang. Generalii, ofițerii și ceilalți veterani de război decorați cu Medalia «Crucea comemorativă a celui de-al doilea război mondial, 1941—1945» călătoresc la clasa I, iar cei nedecorați și vădulele de război, la clasa a II-a.*

*Veteranii de război și vădulele de război care locuiesc în mediul rural au dreptul, în cursul unui an calendaristic, la 12 călătorii interne, dus-întors, gratuite, pe mijloacele de transport auto, pe calea ferată sau pe căile fluviale, la alegere.*

*În cadrul numărului de călătorii stabilit pentru titulari, aceștia le pot folosi și pentru însoțitori. Legitimațiile de transport tip card pot fi utilizate și de către soțul/soția sau alte persoane mandatate de titulari să le reprezinte interesele, pe bază de procură autenticată, nefiind necesară prezența titularului la efectuarea călătoriei.*

*Însoșitorii marilor mutilați și ai invalizilor de gradul I beneficiază de aceleași drepturi de transport gratuit și la aceeași clasă ca și titularii drepturilor ai căror însoțitori sunt;”.*

— Art. 23: „*Pentru acoperirea tuturor cheltuielilor determinate de aplicarea acestei legi, fondurile necesare se vor suporta de la bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat sau de la bugetele locale, în limita sumelor aprobate anual Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Administrației și Internelor, Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale, celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale ori locale.*

*Călătoria pe calea ferată se efectuează pe bază de legitimații de transport tip card puse la dispoziție de Ministerul Transporturilor și Infrastructurii, la cererea asociațiilor veteranilor de război legal constituite. Achitarea costurilor de călătorie pe calea ferată, căile fluviale și auto județene, pe baza legitimațiilor de transport tip card, se face de către Ministerul Finanțelor Publice direct Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, iar costul билетelor pe mijloacele de călătorie în comun din municipii și orașe se suportă de către consiliile județene și locale.*

*Ministerele și celelalte organe de specialitate ale administrației publice centrale și locale, precum și operatorii economici din domeniile respective de activitate vor lua fiecare măsurile necesare ce le revin pentru aplicarea prezentei legi.”*

32. În opinia autoarelor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept, ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și ale art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a) privind economia de piață.

33. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține, cu referire la pretinsa neclaritate a prevederilor criticate, că autoarele excepției de neconstituționalitate se rezumă la a propune o modalitate de interpretare a acestora și oferă și o rațiune pentru care această din urmă interpretare este preferabilă. Simpla posibilitate ca dispozițiile legale incidente în soluționarea unei cauze judiciare să fie interpretabile nu reprezintă, așa cum susțin autoarele, o încălcare a principiului securității juridice. Dimpotrivă, ține de esența *înfăptuirii justiției*, în sensul acestei noțiuni care se regăsește în art. 124 din Constituție, faptul că judecătorii au îndatorirea de a impune, în situația în care sunt legitime mai multe interpretări alternative, interpretarea normelor legale care se va bucura de autoritate.

34. Cu referire la încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție, autoarele excepției menționează, în prealabil, că au calitatea de a invoca acest standard constituțional, având în vedere că beneficiarii Legii nr. 44/1994 își exercită dreptul la liberă circulație reglementat de art. 25 din Constituție prin intermediul operatorilor de transport. Mai arată că, în măsura în care beneficiarii Legii nr. 44/1994 ar dori să călătorească pe trasee interjudețene, aceștia s-ar vedea obligați să efectueze călătoria pe calea ferată, decontarea călătoriei pe mijloacele de transport auto fiind limitată, indirect, la traseele județene. Limitarea călătoriilor pentru această categorie de veterani doar la nivelul județului, în ipoteza în care aceștia optează să efectueze călătoria cu mijloace de transport auto, creează un tratament diferit față de celelalte categorii de veterani de război, beneficiari ai Legii nr. 44/1994.

35. Această critică de neconstituționalitate pleacă de la premisa greșită că autoarele excepției de neconstituționalitate pot invoca art. 25 din Constituție referitor la libertatea de circulație a cetățenilor. Mai mult decât atât, este rezonabilă presupunerea că legiuitorul nu a consacrat drepturile prevăzute la art. 16 și 23 din Legea nr. 44/1994, cu prioritate, în scopul de a conferi caracter efectiv dreptului fundamental la circulație al beneficiarilor acestora. Măsurile de gratuitate la transport sunt doar o parte dintre drepturile și facilitățile oferite de capitolul II (art. 10—17) al Legii nr. 44/1994 și, în ansamblul lor, reprezintă măsuri luate în considerarea faptului că, potrivit art. 1 alin. (3) din Constituție, România este stat social. În plus, Curtea Constituțională reține că art. 16 alin. (1) din Constituție nu poate fi interpretat în sensul că impune ca diferitele categorii de persoane pe care ordinea juridică le instituie să fie reglementate în mod identic sub toate aspectele care pot fi apreciate ca fiind comune respectivelor categorii. Tratamentul discriminatoriu sau, dimpotrivă, nediscriminatoriu trebuie apreciat și în funcție de cât de semnificative sunt deosebirile de conținut ale reglementării. În cauza de față, chiar dacă legiuitorul nu îi tratează în mod identic pe beneficiarii Legii nr. 44/1994 care locuiesc în mediul rural și pe cei care nu locuiesc în mediul rural, o astfel de constatare nu conduce, în mod automat, la concluzia că acest tratament este discriminatoriu. Mai mult decât atât, dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție nu pot fi interpretate și aplicate de o manieră într-atât de strictă încât să îl pună pe legiuitor în dificultatea de a acționa în vederea implementării numeroaselor și variatelor politici sociale pe care este îndreptățit să le adopte.

36. Autoarele excepției precizează că beneficiarii Legii nr. 44/1994 se găsesc într-o situație similară cu beneficiarii

Decretului-Lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1208 din 10 decembrie 2020, în sensul că statul a înțeles să acorde facilitățile la transport în favoarea persoanelor expres prevăzute de cele două acte normative, situații care nu se deosebesc în mod obiectiv și rezonabil. Ca atare, nu se justifică un tratament juridic diferit.

37. În ceea ce privește această critică, se observă că sunt pe deplin relevante cele anterior precizate. În plus, Curtea reține, pe de o parte, că este rezonabilă presupunerea că, în considerarea unor valori consacrate ca fiind supreme de art. 1 alin. (3) din Constituția României, precum *demnitatea omului și dreptatea*, și pe care același text constituțional le garantează, Statul Român a adoptat atât Decretul-lege nr. 118/1990, cât și Legea nr. 44/1994. Pe de altă parte, Statul Român are prerogativa de a aprecia că deosebirile dintre destinatarii celor două acte normative sunt suficient de relevante pentru a justifica un tratament juridic care să nu fie identic, ci, după caz, să prevadă unele deosebiri de conținut, cu atât mai mult cu cât acestea nu sunt majore.

38. Mai departe, autoarele arată că, spre deosebire de operatorii de transport feroviar care sunt îndreptățiți să presteze servicii de transport pe întreg teritoriul țării în favoarea tuturor beneficiarilor Legii nr. 44/1994, atât în cadrul aceluiași județ, cât și între localități din județe diferite, operatorii de transport rutier au dreptul de a oferi servicii doar beneficiarilor care domiciliază în mediul rural, și doar prin servicii de transport județean (între localități situate în același județ), deoarece doar în acest caz costul serviciului de transport le va fi decontat de la bugetul de stat. Din cauza acestei reglementări, transportatorii feroviari beneficiază de un avantaj neconcurențial față de transportatorii rutieri, interzis de art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Constituție.

39. Cu referire la această critică, Curtea reține că dispozițiile criticate nu aduc atingere nici concurenței care, potrivit art. 135 alin. (1) din Constituție, reprezintă, alături de libera inițiativă, baza economiei de piață în România. În plus, prin adoptarea lor, statului nu i se poate imputa că și-a încălcat obligația de a asigura protecția concurenței loiale, impusă de art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție. Prin impunerea acestei din urmă obligații, puterea constituantă a impus statului ca, în mod activ, să împiedice, de exemplu, ca unii operatori economici să împiedice prin mijloace arbitrare ca alți actori economici să poată activa în anumite sectoare economice. Dar prevederile criticate au fost adoptate de către stat în implementarea unei politici cu un pronunțat caracter social și nu reprezintă o intervenție de natură economică și care, astfel, să pericliteze valorile ocrotite de art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Constituție.

40. În continuare, în motivarea excepției de neconstituționalitate, se arată că transportatorii feroviari sunt, în fapt, beneficiarii unui veritabil ajutor de stat, incompatibil cu piața internă, așa cum este definit de art. 107 alin. (2) lit. a), raportat la art. 107 alin. (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, potrivit interpretării date acestora de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene. Autoarele excepției oferă, în continuare, temeiuri care să susțină concluzia că reglementarea criticată îndeplinește toate condițiile prevăzute de reglementarea Uniunii Europene referitoare la natura ajutorului de stat. De asemenea, autoarele prezentei excepții de neconstituționalitate susțin că, deși verificarea compatibilității unei norme de drept intern în raport cu normele de drept european nu intră în competențele Curții

Constituționale, norma europeană poate constitui o normă interpusă celei de referință, în măsura în care are relevanță constituțională și este suficient de clară, precisă și neechivocă prin ea însăși (a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 668 din 18 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 487 din 8 iulie 2011). În cauza de față, norma de drept europeană invocată respectă aceste exigențe pentru a putea fi considerată normă de drept interpusă în controlul de constituționalitate a prevederilor criticate prin prezenta excepție.

41. Cu referire la această critică prin care se invocă relația dintre dreptul Uniunii Europene și dreptul intern, trebuie reiterată jurisprudența relevantă a Curții Constituționale. Astfel, în Decizia nr. 811 din 9 decembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 276 din 22 martie 2022, paragraful 22, Curtea Constituțională a stabilit că nu este de competența sa să analizeze conformitatea unei dispoziții de drept național cu textul Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene prin prisma art. 148 din Constituție. O atare competență, și anume aceea de a stabili dacă există o contrarietate între legea națională și Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, aparține instanței de judecată, care, pentru a ajunge la o concluzie corectă și legală, din oficiu sau la cererea părții, poate formula o întrebare preliminară în sensul art. 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene la Curtea de Justiție a Uniunii Europene. În situația în care Curtea Constituțională s-ar considera competentă să se pronunțe asupra conformității legislației naționale cu cea europeană s-ar ajunge la un posibil conflict de jurisdicții între cele două instanțe, ceea ce, la acest nivel, este inadmisibil. De asemenea, Curtea Constituțională a mai arătat că toate aceste aspecte converg spre a demonstra faptul că sarcina aplicării cu prioritate a reglementărilor comunitare obligatorii în raport cu prevederile legislației naționale revine

instanței de judecată. Este o chestiune de aplicare a legii, și nu de constituționalitate. Curtea a constatat că în raporturile dintre legislația Uniunii Europene și cea națională (cu excepția Constituției) se poate vorbi numai de prioritate de aplicare a celei dintâi față de cealaltă, chestiune ale cărei constatare și aplicare intră în competența instanțelor judecătorești. Mai mult, Curtea a reținut că, în cazul în care s-ar accepta punctul de vedere contrar, în sensul că instanța constituțională se poate pronunța asupra constituționalității unui text de lege prin raportare la prevederile unui act european, s-ar încălca în mod evident competențele Curții de Justiție a Uniunii Europene, din moment ce interpretarea tratatelor de bază este de competența acesteia din urmă (art. 267 din Tratatul de funcționare a Uniunii Europene). În consecință, Curtea a stabilit că o atare excepție de neconstituționalitate este inadmisibilă.

42. În sfârșit, se mai arată că prevederile criticate au fost adoptate într-un moment în care în România nu exista economie de piață, serviciile de transport, deopotrivă feroviar și rutier, fiind furnizate de către întreprinderi ale statului. Într-un astfel de context, acordarea de drepturi exclusive anumitor întreprinderi nu era criticabilă, așa cum este criticabilă o astfel de măsură în prezent, când în România există economie de piață.

43. Referitor la această critică, Curtea reamintește că, potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 498 din 10 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 28 iunie 2012, *economia de piață* este un concept viu, evolutiv, astfel încât Curtea nu îl poate interpreta ca pe unul cu conținut fix, imuabil, ci având în vedere situația socioeconomică a statului. Ca atare, împrejurarea că statul decontează doar cheltuielile de transport feroviar interjudețean și nu și pe cele de transport rutier trebuie analizată în lumina acestei jurisprudențe a Curții Constituționale.

44. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Lyk — S.R.L. din Botoșani, de Societatea Rvg Speed — S.R.L., de Societatea Trans Nicolaescu — S.R.L., de Societatea Pris Com Univers — S.R.L. și de Societatea Transmeridian — S.R.L. în dosarele nr. 264/39/2017/a1, nr. 155/39/2018/a1, nr. 844/39/2017/a1, nr. 512/39/2017/a1 și nr. 5.677/86/2017\*/a1 ale Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 16 lit. a) tezele I—III și ale art. 23, cu referire la noțiunea (căile fluviale și auto) *județene*, din Legea nr. 44/1994 privind veteranii de război, precum și unele drepturi ale invalizilor și văduvelor de război sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 19 mai 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

pentru prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**,

în temeiul art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, semnează

**MARIAN ENACHE**

Magistrat-asistent,  
**Cosmin-Marian Văduva**

# ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL DEZVOLTĂRII, LUCRĂRILOR PUBLICE ȘI ADMINISTRAȚIEI

## ORDIN

**pentru aprobarea procedurii de restituire de către organele fiscale locale a sumelor de bani achitate până la data intrării în vigoare a Legii nr. 257/2022 privind stabilirea unor măsuri referitoare la executarea sancțiunilor contravenționale aplicate în temeiul art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129/2021 privind implementarea formularului digital de intrare în România, abrogată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2022 pentru abrogarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 129/2021 privind implementarea formularului digital de intrare în România**

În conformitate cu prevederile art. 3 din Legea nr. 257/2022 privind stabilirea unor măsuri referitoare la executarea sancțiunilor contravenționale aplicate în temeiul art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129/2021 privind implementarea formularului digital de intrare în România, abrogată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2022 pentru abrogarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 129/2021 privind implementarea formularului digital de intrare în România, în temeiul prevederilor art. 12 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 477/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației, cu modificările și completările ulterioare, precum și al prevederilor art. 21 și 168 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare,

**ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației** emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Procedura de restituire de către organele fiscale locale a sumelor de bani achitate până la data intrării în vigoare a Legii nr. 257/2022 privind stabilirea unor măsuri referitoare la executarea sancțiunilor contravenționale aplicate în temeiul art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129/2021 privind implementarea formularului digital de intrare în România, abrogată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2022 pentru abrogarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 129/2021 privind implementarea formularului digital de intrare în România, reprezentând amenzi

contravenționale aplicate în temeiul art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129/2021, abrogată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2022, precum și modelul de cerere privind restituirea amenzilor contravenționale potrivit art. 2 din Legea nr. 257/2022, prevăzute în anexele nr. 1 și 2 care fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Autoritățile administrației publice locale, prin organele fiscale locale, duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației,  
**Cseke Attila-Zoltán**

București, 16 august 2022.  
Nr. 1.620.

ANEXA Nr. 1

## PROCEDURĂ

**de restituire de către organele fiscale locale a sumelor de bani achitate până la data intrării în vigoare a Legii nr. 257/2022 privind stabilirea unor măsuri referitoare la executarea sancțiunilor contravenționale aplicate în temeiul art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129/2021 privind implementarea formularului digital de intrare în România, abrogată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2022 pentru abrogarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 129/2021 privind implementarea formularului digital de intrare în România, reprezentând amenzi contravenționale aplicate în temeiul art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129/2021, abrogată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2022**

1. Prezenta procedură reglementează modalitatea de restituire a sumelor de bani achitate până la data intrării în vigoare a Legii nr. 257/2022 privind stabilirea unor măsuri referitoare la executarea sancțiunilor contravenționale aplicate în temeiul art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129/2021 privind implementarea formularului digital de intrare în România, abrogată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2022 pentru abrogarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 129/2021 privind implementarea formularului digital de intrare în România, denumită în continuare *Legea nr. 257/2022*.

2. Pentru restituirea sumelor prevăzute la pct. 1, solicitanții depun la organul fiscal local competent, în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei proceduri, o cerere de restituire a unor sume de bani achitate până la data intrării în vigoare a Legii nr. 257/2022, reprezentând amenzi contravenționale aplicate în temeiul art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129/2021 privind implementarea

formularului digital de intrare în România, abrogată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2022, prevăzută în anexa nr. 2 la ordin, denumită în continuare *cerere de restituire*. Cererea de restituire se depune la organul fiscal local competent în format letric sau prin mijloace electronice de transmitere la distanță, împreună cu o copie a actului de identitate.

3. Cererea de restituire este însoțită de copii ale procesului-verbal de constatare a contravenției și ale documentelor de plată și trebuie să cuprindă următoarele elemente:

- numele și prenumele solicitantului;
- codul numeric personal;
- domiciliul solicitantului;
- suma și natura creanței solicitate la restituire;
- codul IBAN aferent contului în care se solicită restituirea, în cazul în care nu se optează pentru restituirea sumei în numerar;
- banca la care este deschis contul în care se solicită restituirea sumei.

4. După primirea cererii de restituire, organul fiscal local competent efectuează verificarea acesteia, a documentației anexate și a datelor din evidența pe plătitori.

4.1. Dacă organul fiscal local competent consideră că are nevoie de documente suplimentare relevante soluționării cererii, solicită prezentarea acestora.

4.2. Termenul de 45 de zile prevăzut pentru soluționarea cererilor de restituire, în conformitate cu prevederile art. 77 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, se prelungește cu perioada cuprinsă între data la care s-a comunicat solicitarea de informații suplimentare și data înregistrării primirii acestor informații la organul fiscal local competent.

4.3. În cazul în care, după primirea documentației înaintate de solicitant și verificarea datelor din evidența pe plătitori, organul fiscal local competent constată existența unor obligații fiscale restante ale acestuia, sumele solicitate se vor restitui numai după efectuarea compensării acestor obligații bugetare restante.

4.4. În cazul în care suma de restituit este mai mică decât obligațiile restante ale solicitantului, se efectuează compensarea până la concurența sumei de restituit.

4.5. În cazul în care suma de restituit este mai mare decât suma reprezentând obligații restante ale solicitantului, compensarea se efectuează până la concurența obligațiilor restante, diferența rezultată restituindu-se solicitantului.

4.6. În situația în care solicitantul nu înregistrează obligații fiscale restante sau după efectuarea compensării, organul fiscal local competent emite o decizie de restituire a sumelor de la bugetul local, al cărei model este prevăzut în anexa nr. 3 la Ordinul viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și

administrației publice, nr. 2.594/2016 privind aprobarea unor formulare tipizate pentru activitatea de stabilire a impozitelor și taxelor locale desfășurată de către organele fiscale locale.

5. După verificarea efectuată potrivit pct. 4, organul fiscal local competent întocmește, în 2 exemplare, Decizia de restituire a sumelor de la bugetul de local. Decizia de restituire se aprobă de conducătorul organului fiscal local competent.

6. În situația în care persoana solicitantă nu este îndreptățită la restituire, organul fiscal local competent respinge cererea de restituire și înștiințează solicitantul.

7. În baza deciziei de restituire aprobate, organul fiscal local competent întocmește ordinul de plată sau fila cec, după caz, pe care îl/o înaintează unității Trezoreriei Statului.

8. Organul fiscal local competent înregistrează operațiunea de restituire în evidența pe plătitor, reține un exemplar din cele două ale deciziei de restituire, iar celălalt exemplar îl transmite solicitantului odată cu înștiințarea de efectuare a operațiunii de compensare și/sau restituire.

9. Organul fiscal local competent întocmește un dosar pentru operațiunea de restituire, care va cuprinde, după caz:

a) cererea solicitantului;

b) documentația care a stat la baza acesteia;

c) copia fișei solicitantului din evidența analitică pe plătitori pentru sumele care au făcut obiectul operațiunii de compensare, dacă a fost cazul;

d) nota de compensare.

10. Dosarele întocmite în vederea soluționării solicitărilor de restituire a sumelor de bani, denumite în continuare *sume de restituit*, se arhivează la compartimentul financiar-contabilitate.

11. Cererea de restituire se soluționează în termenul prevăzut la art. 77 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare.

ANEXA Nr. 2

Nr. .... / ..... / ..... / 20 .....

Model 2022 ITL - 081

#### CERERE

**privind restituirea amenzilor contravenționale potrivit art. 2 din Legea nr. 257/2022 privind stabilirea unor măsuri referitoare la executarea sancțiunilor contravenționale aplicate în temeiul art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129/2021 privind implementarea formularului digital de intrare în România, abrogată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2022 pentru abrogarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 129/2021 privind implementarea formularului digital de intrare în România**

Domnule/Doamnă director,

Subsemnatul(a), ....., cu domiciliul în România/....., județul .....,  
codul poștal ....., municipiul/orașul/comuna ....., satul/sectorul .....,  
str. .... nr. ...., bl. ...., sc. ...., et. ...., ap. ...., identificat(ă) prin  
B.I./C.I./C.I.P./pașaport seria ..... nr. ...., CNP ....., în calitate de plătitor/împuternicit al  
....., cu domiciliul în România/....., județul .....,  
codul poștal ....., municipiul/orașul/comuna ....., satul/sectorul .....,  
str. .... nr. ...., bl. ...., sc. ...., et. ...., ap. ...., identificat prin B.I./C.I./C.I.P./pașaport  
seria ..... nr. ...., CNP ....., în conformitate cu prevederile art. 168 din Legea nr. 207/2015 privind  
Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, solicit restituirea sumei de ..... lei, reprezentând  
amendă, conform Procesului-verbal de constatare a contravenției nr./data ....., achitată prin  
chitanță/mandat poștal/ordin de plată nr./data .....

Solicit ca plata sumei să fie efectuată prin:

casieria dumneavoastră;

virament bancar în contul ....., deschis la Banca ..... Sucursala .....

Anexez prezentei următoarele documente, certificate „conform cu originalul”:

Date de contact ale solicitantului/împuternicitului: telefon: ...../e-mail: .....

Data:

Semnătura

MINISTERUL FINANTELOR

**ORDIN****privind procedura de aplicare a prevederilor art. 146 alin. (5<sup>7</sup>) lit. e)  
din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal**

În temeiul art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor, cu modificările și completările ulterioare,

în baza dispozițiilor art. 146 alin. (5<sup>7</sup>) lit. e) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare,

**ministrul finanțelor** emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Prezenta procedură se aplică în cazul salariaților care realizează în cursul aceleiași luni venituri din salarii sau asimilate salariilor în baza a două sau mai multe contracte individuale de muncă, iar baza lunară de calcul cumulată aferentă acestora este cel puțin egală cu nivelul salariului minim brut pe țară garantat în plată în vigoare în luna în care au fost realizate, conform art. 146 alin. (5<sup>7</sup>) lit. e) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Codul fiscal*, și care datorează contribuția de asigurări sociale și contribuția de asigurări sociale de sănătate la nivelul bazei de calcul aferente veniturilor realizate, determinată potrivit regulilor specifice fiecărei contribuții, și nu la nivelul salariului minim brut pe țară garantat în plată, corespunzător numărului zilelor lucrătoare din lună în care contractul a fost activ.

(2) În scopul aplicării prezentei proceduri termenii de mai jos au următoarele semnificații:

a) *salariul minim brut pe țară garantat în plată* este cel prevăzut prin hotărâre a Guvernului;

b) *perioada în care contractul individual de muncă este activ* reprezintă perioada în care contractul individual de muncă nu este suspendat potrivit Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(3) În cazul în care, în cursul lunii, contractul individual de muncă este activ pentru o fracțiune din lună, nivelul salariului minim brut pe țară garantat în plată aferent zilelor lucrate din lună se stabilește după cum urmează:

(Salariul minim brut pe țară garantat în plată/Numărul de zile lucrătoare din lună) x Numărul de zile lucrate din lună

Art. 2. — (1) În scopul aplicării prevederilor art. 1, salariații aflați în situația prevăzută la art. 146 alin. (5<sup>7</sup>) lit. e) din Codul fiscal au obligația să depună la fiecare angajator/plătitor de venit o declarație pe propria răspundere din care să rezulte că realizează venituri din salarii sau asimilate salariilor în baza a două sau mai multe contracte individuale de muncă, iar baza lunară de calcul cumulată aferentă acestora este cel puțin egală cu salariul minim brut pe țară garantat în plată.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), în cazul în care la unul dintre angajatori/plătitori de venituri, baza lunară de calcul al contribuției de asigurări sociale și al contribuției de asigurări sociale de sănătate aferente veniturilor realizate din salarii și asimilate salariilor, corespunzătoare numărului de zile lucrate în lună, este cel puțin egală cu salariul minim brut pe țară garantat în plată, salariații nu au obligația depunerii declarației pe propria răspundere la angajatorul/plătitorul respectiv.

(3) Declarația pe propria răspundere prevăzută la alin. (1) se depune lunar, pe perioada în care salariatul se află în situația prevăzută la art. 1, până la data de 5 a lunii următoare celei pentru care se constituie drepturile salariale.

(4) În vederea completării declarației pe propria răspundere prevăzute la alin. (1) până la termenul stabilit pentru depunerea acesteia, fiecare angajator/plătitor de venit eliberează salariatului, la cerere, un document din care să rezulte nivelul bazei lunare de calcul al contribuției de asigurări sociale și al contribuției de asigurări sociale de sănătate aferente veniturilor realizate din salarii și asimilate salariilor.

(5) În cazul în care salariații nu depun declarația pe propria răspundere, fiecare angajator/plătitor de venit stabilește contribuția de asigurări sociale și contribuția de asigurări sociale de sănătate la nivelul salariului minim brut pe țară corespunzător numărului zilelor lucrătoare din lună în care contractul a fost activ, dacă baza de calcul aferentă veniturilor realizate, determinată potrivit regulilor specifice fiecărei contribuții, se situează sub nivelul salariului lunar minim brut pe țară garantat în plată.

(6) În vederea încadrării în situația prevăzută la art. 1, salariatul cumulează nivelul bazei lunare de calcul aferente veniturilor realizate din salarii și asimilate salariilor de la fiecare angajator, iar suma rezultată o compară cu nivelul salariului minim brut pe țară garantat în plată, în vigoare în luna pentru care se datorează contribuțiile sociale.

(7) În situația prevăzută la alin. (5), salariatului i se rețin contribuțiile la nivelul bazei de calcul aferente veniturilor realizate, determinată potrivit regulilor specifice fiecărei contribuții, iar fiecare angajator/plătitor de venituri suportă diferența de contribuții calculate la nivelul salariului minim brut pe țară garantat în plată, potrivit art. 146 alin. (5<sup>6</sup>) din Codul fiscal.

Art. 3. — (1) Declarația pe propria răspundere menționată la art. 2 alin. (1) constituie document justificativ pentru fiecare angajator/plătitor de venituri, în vederea stabilirii contribuției de asigurări sociale și a contribuției de asigurări sociale de sănătate datorate în conformitate cu prevederile art. 146 alin. (5) și art. 168 alin. (5) din Codul fiscal, pe perioada în care salariatul se află în situația prevăzută la art. 146 alin. (5<sup>7</sup>) lit. e) din Codul fiscal.

(2) Angajatorul/Plătitorul de venituri, după caz, are obligația de a înregistra și de a ține evidența acestor declarații, în vederea încadrării salariatului în situația reglementată la art. 146 alin. (5<sup>7</sup>) lit. e) din Codul fiscal.

Art. 4. — (1) Declarația pe propria răspundere prevăzută la art. 2 alin. (1) cuprinde în mod obligatoriu datele de identificare ale salariatului, precum și informații referitoare la încadrarea salariatului în situația prevăzută la art. 146 alin. (5<sup>7</sup>) lit. e) din Codul fiscal.

(2) Modelul declarației pe propria răspundere menționate la art. 2 alin. (1) este prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 5. — Exemple privind aplicarea prevederilor art. 146 alin. (5<sup>7</sup>) lit. e) și art. 168 alin. (6<sup>1</sup>) din Codul fiscal:

**Exemplul 1**

O persoană fizică încheie un contract individual de muncă cu normă întreagă cu societatea A și un contract cu timp parțial cu societatea B. Contractele sunt active toată luna.

Pentru activitatea desfășurată la angajatorul A, persoana fizică realizează un venit brut lunar de 2.550 lei, iar la angajatorul B, un venit brut lunar de 400 lei.

Baza lunară de calcul cumulată, determinată potrivit regulilor specifice fiecărei contribuții, este de 2.950 lei (2.550 lei + 400 lei), iar nivelul salariului minim brut pe țară garantat în plată este de 2.550 lei.

Prin compararea bazei lunare de calcul cumulate, în valoare de 2.950 lei, cu nivelul salariului minim brut pe țară garantat în plată de 2.550 lei rezultă că baza lunară de calcul cumulată din

cele două contracte individuale de muncă este mai mare decât salariul minim brut pe țară garantat în plată.

În acest caz, persoana fizică depune declarația pe propria răspundere numai la angajatorul B, întrucât la angajatorul A baza lunară de calcul al contribuțiilor datorate de acesta este egală cu salariul minim brut pe țară garantat în plată (2.550 lei).

La fiecare angajator, salariatul datorează contribuția de asigurări sociale și contribuția de asigurări sociale de sănătate la nivelul bazei lunare de calcul determinate potrivit regulilor specifice fiecărei contribuții, respectiv la angajatorul A la 2.550 lei, iar la angajatorul B la 400 lei.

#### Exemplul 2

O persoană fizică încheie începând cu data de 1 septembrie 2022 trei contracte individuale de muncă cu timp parțial, cu societățile A, B și C, contractele fiind active întreaga lună.

Pentru activitatea desfășurată, salariatul realizează următorul venit brut în lună:

- de la angajatorul A, suma de 800 lei;
- de la angajatorul B, suma de 900 lei;
- de la angajatorul C, suma de 1.000 lei.

Baza lunară de calcul cumulată, determinată potrivit regulilor specifice fiecărei contribuții, este de 2.700 lei (800 lei + 900 lei + 1.000 lei), iar nivelul salariului minim brut pe țară garantat în plată este de 2.550 lei.

Prin compararea bazei lunare de calcul cumulate, în valoare de 2.700 lei, cu nivelul salariului minim brut pe țară garantat în plată de 2.550 lei rezultă că baza lunară de calcul cumulată este peste nivelul salariului minim brut pe țară garantat în plată.

În acest caz, salariatul depune declarația pe propria răspundere la fiecare angajator.

Astfel, salariatul datorează la fiecare angajator contribuția de asigurări sociale și contribuția de asigurări sociale de sănătate, la nivelul bazei lunare de calcul determinate potrivit regulilor specifice fiecărei contribuții.

#### Exemplul 3

O persoană fizică încheie un contract individual de muncă cu normă întreagă cu societatea A și un contract cu timp parțial cu societatea B.

În cursul lunii septembrie 2022, persoana fizică lucrează 10 zile, restul de 12 zile lucrătoare din lună, contractele individuale de muncă sunt suspendate, potrivit legii.

Salariatul primește, pentru cele 10 zile lucrate, de la angajatorul A un venit brut de 1.250 lei, iar de la angajatorul B un venit brut de 1.000 lei.

Baza lunară de calcul cumulată, determinată potrivit regulilor specifice fiecărei contribuții aferente zilelor lucrate, este de 2.250 lei (1.250 lei + 1.000 lei), iar nivelul salariului minim brut garantat în plată aferent zilelor lucrate în care contractele au fost active este de 1.159 lei (2.550 lei: 22 zile lucrătoare în lună x 10 zile lucrate).

Prin compararea bazei lunare de calcul cumulate, în valoare de 2.250 lei, cu nivelul salariului minim brut garantat în plată aferent zilelor lucrate rezultă că baza lunară de calcul cumulată este mai mare decât nivelul salariului minim brut pe țară garantat în plată aferent zilelor lucrate în care contractele au fost active (1.159 lei).

În acest caz, persoana fizică depune declarația pe propria răspundere la angajatorul B. Astfel, ambii angajatori stabilesc și rețin contribuția de asigurări sociale și contribuția de asigurări sociale de sănătate la nivelul bazei lunare de calcul determinate potrivit regulilor specifice fiecărei contribuții, respectiv la 1.250 lei, în cazul angajatorului A, și la 1.000 lei, în cazul angajatorului B.

#### Exemplul 4

O persoană fizică încheie începând cu data de 1 august 2022 un contract individual de muncă cu timp parțial (4 ore/zi) cu societatea A și un alt contract individual de muncă cu timp parțial (4 ore/zi) cu societatea B care desfășoară activități în sectorul agricol și în industria alimentară. Ambele contracte sunt active întreaga lună.

Pentru activitatea desfășurată, salariatul realizează venituri din salarii și asimilate salariilor, astfel:

- de la angajatorul A, suma de 1.100 lei;
- de la angajatorul B, suma de 1.500 lei.

Prin compararea bazei lunare de calcul cumulate, în valoare de 2.600 lei (1.100 lei + 1.500 lei), cu nivelul salariului minim brut pe țară garantat în plată (2.550 lei) rezultă că baza lunară de calcul cumulată este peste nivelul salariului minim brut pe țară garantat în plată.

În acest caz, salariatul depune la fiecare angajator declarația pe propria răspundere.

Astfel, fiecare angajator reține și plătește contribuția de asigurări sociale și contribuția de asigurări sociale de sănătate la nivelul bazei lunare de calcul determinate potrivit regulilor specifice fiecărei contribuții, prin aplicarea cotelor prevăzute la art. 138 lit. a) și la art. 156 din Codul fiscal, cu respectarea, după caz, a prevederilor art. 138<sup>2</sup> alin. (1), art. 138<sup>3</sup> alin. (1) și art. 154 alin. (1) lit. s) din Codul fiscal.

Art. 6. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor,  
**Adrian Căciu**

București, 12 august 2022.  
Nr. 1.855.

ANEXĂ

### DECLARAȚIE

Sub sancțiunile aplicate faptei de fals în declarații prevăzute de Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, cu modificările și completările ulterioare, subsemnatul/subsemnata, ....., domiciliat(ă) în ....., str. .... nr. ...., bl. ...., sc. ...., ap. ...., județul/sectorul ....., legitimat(ă) cu B.I./C.I. seria ..... nr. ...., CNP .....

declar pe propria răspundere următoarele:

În cursul lunii ..... am realizat venituri din salarii sau asimilate salariilor în baza a două sau mai multe contracte individuale de muncă, iar baza lunară de calcul cumulată aferentă acestora este cel puțin egală cu salariul minim brut pe țară.

Data

.....

Semnătura

.....

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR

**ORDIN****pentru modificarea Ghidului de finanțare a Programului vizând educația și conștientizarea publicului privind gestionarea deșeurilor, aprobat prin Ordinul viceprim-ministrului, ministrul mediului, nr. 1.196/2018**

Luând în considerare Referatul de aprobare al Administrației Fondului pentru Mediu nr. 462/LAN din 29.07.2022 privind modificarea Ghidului de finanțare a Programului vizând educația și conștientizarea publicului privind gestionarea deșeurilor,

în temeiul prevederilor art. 13 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 196/2005 privind Fondul pentru mediu, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 105/2006, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 57 alin. (1), (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 43/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, cu modificările și completările ulterioare,

**ministrul mediului, apelor și pădurilor** emite prezentul ordin.

**Art. I.** — Ghidul de finanțare a Programului vizând educația și conștientizarea publicului privind gestionarea deșeurilor, aprobat prin Ordinul viceprim-ministrului, ministrul mediului, nr. 1.196/2018, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 991 din 22 noiembrie 2018, se modifică după cum urmează:

— **La articolul 22, alineatul (13) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(13) Durata de realizare a proiectului este de maximum 12 luni de la data intrării în vigoare a contractului. Durata de realizare se poate prelungi cu acordul Autorității.”

**Art. II.** — Prevederile de la art. I se aplică și contractelor pentru finanțare nerambursabilă aflate în derulare la data intrării în vigoare a prezentului ordin.

**Art. III.** — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul mediului, apelor și pădurilor,  
**Tánczos Barna**

București, 10 august 2022.  
Nr. 2.183.

---

---

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

---



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329  
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR  
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)  
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro  
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.  
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro  
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

